

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-152/03
Бања Лука, 9.11.2004. године

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Бајагић Здравка, као предсједника вијећа, Гојковић Стаке, Бајић Петра, Савић Стевана и Лукић Драгослава, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца М. М. из М., кога заступа пуномоћник А. И., адвокат из М., против тужене ЗДП Е.' из Д., ради поништења рјешења и исплате накнаде, одлучујући о ревизији тужиоца против пресуде Окружног суда у Д. Гж-544/02 од 11.10.2002. године, на сједници одржаној 9.11.2004. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у М. број Рс-1/02 од 10.4.2002. године дјелимично је усвојен тужбени захтјев тужиоца и поништено као незаконито рјешење тужене број 1701/00 од 13.9.2000. године о распоређивању тужиоца на послове и радне задатке електромонтера за ВН и НН под пријетњом принудног извршења, а одбијен захтјев тужиоца којим је тражио да се пониште као незаконито рјешење тужене број 1699/00 од 13.9.2000. године и одлука Управног одбора тужене број Уо-32/00 од 11.10.2000. године и наложи туженој да тужиоца распореди на радно мјесто руководиоца одјељења оперативе у РЈ М. у року од осам дана и да му исплати по рјешењу о удаљењу из предузећа број 1276/00 од 10.7.2000. године лични доходак који би остварио да је био на раду у износу од 418,50 КМ, као и незаконито исплаћену новчану казну у висини од 20 % плате у трајању од два мјесеца у износу од 154,60 КМ под пријетњом новчане казне и кривичне одговорности.

Истом пресудом обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 288,75 КМ.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. број Гж-544/02 од 11.10.2002. године жалба тужиоца је одбијена, а жалба туженог уважена, првостепена пресуда у дијелу којим је поништено као незаконито рјешење тужене број 1701/00 од 13.9.2000. године о распоређивању тужиоца на радно мјесто електромонтера за ВН и НН, преиначена тако што је и у том дијелу, као и у дијелу који се односи на трошкове парничног поступка, одбијен тужбени захтјев тужиоца.

Благовремено изјављеном ревизијом тужилац побија другостепену пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права и предлаже да се оспорена одлука укине или преиначи тако што ће се у цијелости усвојити тужбени захтјев тужиоца.

У одговору на ревизију тужена је оспорила наводе тужиоца и предложила да се ревизија одбије као неоснована.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о поднесеној ревизији.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужиоца да се пониште као незаконита рјешење тужене о дисциплинској одговорности тужиоца број 1699/00 од 13.9.2000. године и рјешење

туженог о распореду тужиоца на радно мјесто електромонтера за ВН и НН број 1701/00 од 13.9.2000. године, те одлука Управног одбора тужене број Уо-32/00 од 11.10.2000. године и да се тужена обавезе да тужиоца врати на радно мјесто руководиоца оперативе у РЈ М., те да му исплати 45 % личног дохотка по рјешењу о удаљењу из предузећа који би остварио да је био на раду у износу од 418,50 КМ и незаконито исплаћену новчану казну у висини од 20 % плате у трајању од два мјесеца у износу од 154,60 КМ уз накнаду трошкова парничног поступка.

Расправљајући о овако постављеном тужбеном захтјеву тужиоца, првостепени суд је утврдио: да је тужилац по занимању електроинсталатер, био запослен код тужене на радном мјесту руководиоца одјељења оперативе у РЈ М.; да је рјешењем тужене број 1270/00 од 7.7.2000. године покренут дисциплински поступак против тужиоца због теже повреде радне обавезе; да је рјешењем тужене број 1276/00 од 10.7.2000. године тужилац удаљен из предузећа до окончања дисциплинског поступка; да је рјешењем број 1699/00 од 13.9.2000. године против тужиоца обустављен дисциплински поступаку дијелу који се односи на неовлаштени прикључак на електромеру потрошача Л. М., ресторана П. и М. М., а утврђено да је починио тежу повреду радне обавезе тако што је током октобра 1999. године, те у јануару и фебруару 2000. године извео неовлаштено прикључење на електромеру Л. Н. и Б. И. без радног налога, те дана 20.6.2000. године одбио да руководи радом екипе за искључење потрошача дизалицом, те му је изречена новчана казна, рјешење о удаљењу из предузећа стављено ван снаге и одлучено да ће тужилац бити распоређен на посао посебним рјешењем; да је рјешењем број 1701/00 од 13.9.2000. године тужилац распоређен на радно мјесто електромонтера за ВН и НН V/2; да је Управни одбор тужене одлуком број УО-32/00 од 11.10.2000. године одбио жалбе тужиоца и потврдио рјешења директора тужене, чије се поништење у овој парници тражи; да је тужилац заиста одбио да руководи радом екипе за искључење потрошача дизалицом дана 20.6.2000. године, који је задатак добио телефонски од управника РЈ М. преко техничког директора; да у погледу неовлаштеност прикључка на електромеру, без радног налога потрошача Л. Несиба и Б. И. у М. Л., није са сигурношћу утврђено да је то учинио тужилац.

Код оваквог стања чињеница првостепени суд је закључио да је одбијањем извршења радног налога да руководи радом екипе за искључење потрошача дизалицом 20.6.2000. године, тужилац поступио супротно одредбама члана 21. и 22. Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији тужене, а што представља тежу повреду радне обавезе предвиђену одредбом члана 13. став 1. тачка 1. алинеја 2. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности. По оцјени првостепеног суда радни налог не мора бити у писаној форми, јер то није прописано ни Правилником нити Законом о радним односима, а будући да је доведено у сумњу утврђење дисциплинског органа да је неовлаштене прикључке потрошача Л. Н. и Б. И. извршио тужилац, првостепени суд закључује да се ова повреда радне обавезе не може ставити на терет тужиоцу. Међутим, како је ријеч о више тежих повреда радне обавезе, а за сваку од њих се може изрећи наведена дисциплинска мјера, одговорност макар за једну од њих, по оцјени првостепеног суда, довољна је да се таква дисциплинска мјера изрекне, па је одбио тужбени захтјев тужиоца којим је тражио поништење рјешења број 1699/00 од 13.9.2000. године и одлуке Управног одбора број Уо-32/00 од 11.10.2000. године, а сљедствено томе и захтјев за исплату накнаде личног дохотка за вријеме удаљења из предузећа и новчане казне. У односу на рјешење о распореду тужиоца на радно мјесто број 1701/00 од 13.9.2000. године првостепени суд налази да је незаконито, јер да не садржи разлоге распоређивања тужиоца на радно мјесто електромонтера за ВН и НН, тј. не садржи разлоге у чему се конкретно огледа потреба да тужилац буде распоређен на те послове, па је удовољио овом захтјеву тужиоца. Налазећи да је тужилац дјелимично успио у поступку, првостепени суд му је досудио 50 % од укупних трошкова поступка, што износи 288,75 КМ.

Другостепени суд је у цијелости прихватио чињенично утврђење и правни закључак првостепеног суда у погледу оцјене законитости рјешења број 1699/00 од 13.9.2000. године и одлуке Управног одбора Уо-32/00 од 11.10.2000. године, те захтјева за исплату накнаде плате и новчане казне, па је жалбу тужиоца, којом је у овом дијелу побијана првостепена пресуда, одбио као неосновану. Међутим, жалбу тужене другостепени суд је уважио и првостепену пресуду преиначио у дијелу којим је поништено као незаконито рјешење тужене број 1701/00 од 13.9.2000. године о распореду тужиоца на радно мјесто електромонтера за ВН и НН тако што је у том дијелу, као и у дијелу који се односи на трошкове парничног поступка, тужбени захтјев тужиоца одбио. Према схватању другостепеног суда одредбом члана 15. Закона о радним односима, на основу које је донесено оспорено рјешење, предвиђено је да радник за вријеме рада, према указаној потреби

може бити распоређен на свако радно мјесто и сваки посао који одговара његовој стручној спреми и радним способностима и да није прописана обавеза навођења разлога распореда на друго радно мјесто.

Одлука другостепеног суда је правилна.

Правилно је нижестепени суд на утврђено чињенично стање примијенио материјално право када је у цијелости одбио тужбени захтјев тужиоца. Одбијање тужиоца да поступи по налогу непосредног руководиоца да руководи радом екипе за искључење потрошача дизалицом дана 20.6.2000. године јесте супротно обавези прописаној одредбама члана 21. и 22. Правилника о унутршњој организацији и систематизацији и представља тежу повреду радне обавезе сходно одредби члана 37. став 1. тачка 1. Закона о радним односима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 25/93, 4/94, 15/96 и 10/98 – у даљем тексту: ЗРО) и члана 13. став 1. тачка 1. алинеја 2. Правилника о дисциплинској одговорности. Правилан је став нижестепених судова да је постојање одговорности за ову, једну тежу повреду радне обавезе, довољно за изрицање новчане казне тужиоцу, с обзиром да се ради о тежој повреди радне обавезе за коју се, према наведеној одредби закона, може изрећи и казна престанка радног односа. Околност да није утврђена одговорност тужиоца за тежу повреду радне обавезе из члана 13. став 1. тачка 1. алинеја 5. Правилника, односно члана 37. став 1. тачка 2. и 5. Закона о радним односима, није од утицаја на законитост рјешења туженог број 1699/00 од 13.9.2000. године из наведеног разлога.

Правилно је другостепени суд, уважавајући жалбу тужене, преиначио првостепену пресуду у дијелу којим је поништено рјешење тужене о распореду тужиоца на радно мјесто електромонтера за ВН и НН број 1701/00 од 13.9.2000. године примјеном одредби члана 15. ЗРО и одбио тужбени захтјев тужиоца, као и захтјев за накнаду торшкова парничног поступка. Наиме, оспореним рјешењем тужилац је распоређен на радно мјесто електромонтера за ВН и НН које одговара његовој стручној спреми и радним способностима, а с обзиром да није утврђено да је тужилац распоређен на наведено радно мјесто из шиканозних разлога, и овај захтјев тужиоца се показује неоснованим.

Неосновано ревидент истиче да другостепена одлука нема разлога о одлучним чињеницама, јер је другостепени суд у образложењу оспорене одлуке дао довољне и јасне разлоге. Ревизијским приговорима тужилац, у суштини, оспорава утврђене одлучне чињенице и тиме побија правилност утврђеног чињеничног стања, што према одредби члана 385. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ", број 4/77 до 35/91, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 14/94 и 32/94 – даље: ЗПП) која се има примијенити у овој парници сходно одредби члана 456. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03 и 85/03- даље: ЗПП РС) у ревизијском поступку није допуштено.

Правилно је другостепени суд одлучио о трошковима парничног поступка. У овом спору није удовољено ниједном захтјеву тужиоца, па му у смислу члана 154. став 1. ЗПП-а, не припада право на накнаду трошкова поступка.

Из наведених разлога ваљало је ревизију тужиоца одбити као неосновану на основу члана 393. ЗПП-а у вези са чланом 456. став 1. ЗПП РС и одлучити као у изреци.

Предсједник вијећа
Здравко Бајагић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Братић Душанка